

ת"פ 11134/05/14 - מדינת ישראל נגד פאלח סויטו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11134-05-14 מדינת ישראל נ' סויטו(אחר/נוסף)

בפני כב' השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פאלח סויטו

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות נסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 152 לחוק, וכן התפרעות, לפי סעיף 152 לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 6.5.2014, סמוך לשעה 10:30, באזור מבוא רחוב חוטה בעיר העתיקה בירושלים, אירעה התפרעות לא חוקית של עשרות מתקהלים, במהלכה יידו המתפרעים לעבר שוטרים אבנים, בקבוקי זכוכית, בקבוקי מים מלאים נפצים וגולות. הנאשם, אשר היה חלק מהמתקהלים, יידה אבן לעבר כוחות משטרה.

2. בתשובתו לכתב האישום, טען הנאשם כי היה במקום, כאשר המשטרה פתחה בפיזור האנשים שהיו שם, וברח כשנזרק לעברו רימון הלם. הנאשם כפר כי יידה אבן לעבר השוטרים.

לפיכך, נשמעו הראיות.

3. במהלך פרשת התביעה, העידו פקד משה אוחיון (להלן: "השוטר אוחיון"), אחראי על גזרת האירוע במהלכו, רס"ל יוסף אבו זידאן (להלן: "השוטר אבו זידאן"), וסמ"ר פאיק יבדיב (להלן: "השוטר יבדיב"), אשר הבחינו בנאשם במהלך האירוע וביצעו, לפי עדותם, את מעצרו.

במהלך פרשת ההגנה, העידו הנאשם, ושני חבריו אשר היו איתו במהלך האירוע: חליל עכריה, ומוחמד חאלף.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה טענה כי עדות השוטר אוחיון מתארת את ההתפרעות שאירעה במקום. השוטר זידאן העיד על זיהוי הנאשם כמיידה אבן, עדות המוצא חיזוק בעדותו של השוטר יבדייב אשר התקבלה לפי כלל הקפאת הזכירה. לשורטים אין כל אינטרס להפליל את הנאשם, והם עצרו את מי שזיהו כמיידה אבן מכיוון הגן, ממנו ברח לעבר בית בו נעצר. ב"כ הנאשם הציג בפני השוטר אבו זידאן צילום, בו מבחינים בשני שוטרים מובילים את הנאשם, והשוטר זיהה את עצמו בצילום. שני השוטרים המזהים העידו עדויות ובהן פרטים מעט שונים, כגון מספר האנשים לצד הנאשם בעת המעצר, עובדה המצביעה על כך שלא תיאמו גרסאות ביניהם. לפיכך, עתרה להרשיע את הנאשם במיוחד לו.

5. בא כוח הנאשם טען שלא הובאו ראיות לכך שהתרחשה התקהלות אסורה, שכן המתקבלים הגיעו על מנת להתפלל, ומטרת ההתקהלות לא היתה להפר את השלום. בנוסף, טען כי לא הוצגה ראיה כי ניתנה הוראה לפזר את ההתקהלות, ומכאן שלא הוכחו יסודות עבירת ההתפרעות.

לגבי עדותו של השוטר יבדייב, טען בא כוח הנאשם כי קבלת עדותו במשטרה, איננה עומדת בכללי הקפאת הזכירה שבעבר, שכן העיד בבית המשפט, בחקירה ראשית ונגדית, כי לא הבחין בנאשם מיידה אבן, ולפיכך אין לתת לה משקל. לגבי עדות השוטר אבו זידאן, טען כי עדותו רצופת סתירות: טענתו שרימון ההלם שנזרק אינו גורם לעשן, על אף שנגרם עשן במקום האירוע, אשר מנע ממנו להבחין היטב בזורק האבן; העובדה שלא רשם דבר בדו"ח המעצר לגבי תפיסת בקבוק בידי הנאשם, על אף שהעיד כי נזרקו בקבוקים לעבר השוטרים; תאום גרסאות בינו לבין השוטר יבדייב, לגבי השימוש במילה "בולט" בקשר לנאשם. לפיכך, טען בא כוח הנאשם כי לא ניתן לבסס הרשעה במקרה זה על יסוד עדות ראיה בודדת, ממנה עולים ספקות בנוגע לקשר העין.

דין והכרעה

סוגית זיהוי נאשם על ידי עד

6. סוגיה זו, מעלה שני סוגי קשיים: האחד, בעל רובד סובייקטיבי - מהימנות העד המזהה, והשני, בעל רובד אובייקטיבי - מהימנות הזיהוי (ע"פ 8529/11 גוסיין אטקישייב נ' מדינת ישראל (24.05.2012), פסקה 6).

בשלב הראשון, "על בית המשפט לבחון תחילה האם העד רוצה להטעות את בית המשפט או שאמירת האמת היא נר לרגליו" (ע"פ 2098/08 פרעוני נ' מדינת ישראל, (28.12.2011), פסקה 6).

השלב השני, נעשה בשני רבדים: סובייקטיבי - יכולת העד להטביע בזכרוננו רשמים חזותיים ולזהות בני אדם בהתאם, ואובייקטיבי - האפשרות שהמזהה טעה טעות כנה. לשם בחינת רבדים אלה, יש לברר "גם את השאלות בדבר מידת הביטחון שהביע העד בזיהוי ואת הנסיבות שאפפו את הטבעת הדמות בזכרוננו של העד" (ע"פ 8902/11 ניר ניסים חזיזה נ' מדינת ישראל (15.11.2012), להלן: "ענין חזיזה", פסקה 49). רשימה לא סגורה של פרמטרים, באה לסייע בידי בית המשפט, להעריך האם אין מדובר בזיהוי שיסודו בטעות

כנה: משך הזמן שהעד ראה את הנאשם, תנאי הזיהוי, זווית הראיה, האם מדובר ביום או בלילה, תנאי הראות, המרחק בו צפה העד בנאשם, הזמן שעבר בין האירוע לבין הזיהוי (ענין חזיזה, פסקה 50).

בהתאם למבחנים אלה, ינותחו עדויות השוטרים.

השטר אוהיון

7. עד זה, אשר לא זיהה את הנאשם, העיד על האירועים שהתרחשו במקום, ביום האירוע, כשימש במועד כקצין משטרה האחראי על גזרת המקרה הנדון. בהתאם לעדותו וכן המזכר שכתב (נ/1), במקום האירוע התרחשו הפרות סדר נרחבות וקשות, לאורך זמן, אשר כללו השלכת אבנים, בקבוקי זכוכית, ובקבוקי מים מלאים נפצים וגולות, לעבר השוטרים במקום. חלק מהמתפרעים היו רעולי פנים. ההתקהלות החלה לאחר שהבאים למקום קיבלו הוראה, לפיה לא יוכלו להכנס למתחם הר הבית, עובדה שהיוותה את "**הבסיס להפרות הסדר**" (עמ' 4 ש- 15 לפרוט'). השטר אוהיון העיד על הנחיות פיזור של המון, ושימוש באמצעים לפיזור הפגנות, לשם פיזורם (עמ' 3 ש- 14-15 לפרוט'). במהלך האירוע נפצעו 4 שוטרים, וכן נעצרו 3 מידי אבנים ותוקפי שוטרים (נ/1).

עדות זו, ובמיוחד נ/1, על המשקל הראיתי הרב שיש לתת לו, כמסמך של התביעה אשר הוגש ביוזמת ההגנה, מעלה כי במקום נכחו לכל הפחות שלושה מתפרעים. יודגש, כי ניתן להסיק מהדברים שלעיל, שמדובר בהתפרעות בה נטלו חלק רבים, כפי שיבוא לידי ביטוי בעדויות הנוספות, ואולם אף בהתבסס על עדות זו לבדה- לכל הפחות מדובר בשלושה מתפרעים שנעצרו. מכאן, מדובר בהתקהלות, אשר גם אם היתה לשם מטרה כשרה בתחילתה, כדברי בא כוח הנאשם בסיכומיו, הרי המעשים בהם החלו לנקוט המתקבלים במהלך אותה התקהלות, ודאי שהעלו יסוד סביר לחשש כי יפרו את השלום. לפיכך, מתקבלים אלה השתתפו בהתקהלות אסורה. העובדה שאירועי ידיו האבנים ועוד לעבר השוטרים, התמשכו לאורך זמן, תוך צורך בשימוש באמצעים לפיזור הפגנות, מעידה על כך שהמתקבלים אכן החלו לבצע את מטרת ההתקהלות האסורה, בהפרת השלום, שיש בה להטיל אימה על הציבור.

השטר אבו זידאן

8. השטר אבו זידאן העיד כי היה בתצפית, במקום האירוע, בצוותא עם השטר יבדייב. בסמוך לשעה 10:30, החל ידיו אבנים ובקבוקים מכל עבר, לכיוון השוטרים שהיו במבוא לכניסה להר הבית. השטר אבו זידאן תיאר כי הבחין בנאשם עם שני בקבוקים בידיו, מבצע תנועת יד לאחור ומיידה אבן לכיוון השוטרים (עמ' 5, ש- 24-29 לפרוט').

השטר אבו זידאן תיאר כי השעה היתה 10:30, אור יום, ותנאי ראות טובה (עמ' 7, ש- 2 לפרוט'). הנאשם היה מרחק כ- 20-25 מ' מהעד, אשר שמר על קשר עין איתו מעת זריקת האבן, כאשר הנאשם ברח עם קבוצת אנשים עימם עמד. השטר אבו זידאן קפץ מעל גדר נמוכה, רץ אחרי הנאשם, ונכנס לתוך בית אליו ונכנס הנאשם, זיהה ותפס אותו (עמ' 6 ש- 16-21 לפרוט').

9. התרשמתי מעדות עד זה, כשומר אשר נטל חלק באירוע, מיד לאחריו כתב דו"ח פעולה, ובבית המשפט העיד על שאירע. לא מצאתי במהלך כל עדותו של עד זה, סתירות מהותיות כלשהן, או מניע שלא לומר אמת. לא היתה כל היכרות מוקדמת בין העד לבין הנאשם, אשר עלולה לעורר חשד במניעי העד. העד ביצע את עבודתו המשטרית, העיד עליה בבית המשפט באופן מפורט ואמין, וכשהיה חסר מענה לשאלות - ציין זאת ולא העלה השערות (ראו למשל עמ' 8 ש- 10-21, עמ' 9 ש- 5-9 לפרוט'). באופן דומה, נסיונות בא כוח הנאשם להצביע על סתירות בעדותו של השומר אבו זידאן, עלו בתוהו: לנוכח עדות השומר אבו זידאן כי עצר את הנאשם, הציג לו הסנגור צילום של הנאשם מלווה בשני שוטרים, וטען שהעד אינו אחד מהם. העד הצביע על עצמו בתמונה, ובית המשפט התרשם במהלך הדיון כי אכן העד הוא שנראה בתמונה מוביל את הנאשם, בצוותא עם שומר נוסף (עמ' 10 ש- 6 לפרוט'); העובדה שהשומר אבו זידאן לא תפס בידי הנאשם את הבקבוקים שהנאשם אחז בידו, אינה מהווה סתירה או מעידה על מהימנות העד, שכן העיד על נתק קצר בקשר העין עם הנאשם, לאחר שזה נכנס לבית, ובטרם העד נכנס למקום אחריו (עמ' 9 ש- 11, 15 לפרוט'); אף לגבי צילום בו נראה עשן, לגבי בא כוח הנאשם ביקש להיאחז באמירה של העד כי רימון הלם אינו מוציא עשן, וכן כי היה עשן במקום האירוע אשר מנע מהעד לזהות את הנאשם היטב, הסביר השומר אבו זידאן, לאחר שאמר שמדובר בעשן מרימון הלם, כי יתכן שמדובר ברימון הלם "נפל", או בזיקוק, שכן בדרך כלל רימון הלם אינו מפיץ עשן, ובכל מקרה - הצילום אינו מתעד את מקום האירוע (עמ' 10 ש- 22-29, עמ' 11 ש- 4-5 לפרוט'). לא הוצגה לפני כל ראיה כי רימון הלם מוציא עשן, או כי הצילום (נ/4), משקף עשן היוצא מרימון הלם, או כי העשן בצילום מתועד במקום האירוע.

לא מצאתי כל פגם במהימנות עד זה, אשר הותר עלי רשם אמין ביותר.

10. לשם בחינת מהימנות הזיהוי, אתייחס תחילה ל"מידת הביטחון שהביע העד בזיהוי": השומר אבו זידאן, משוכנע לחלוטין, באופן בלתי ניתן לערעור, כי הנאשם הוא האדם בו הבחין מיידה אבן. הדברים באים לידי ביטוי החל בדו"ח הפעולה (נ/2), דרך חקירתו הראשית ועד לחקירתו הנגדית. העד מציין זאת באופן שאינו נתון לפרשנות: **"זיהיתי אותו בוודאות שעשה את העבירה הזאת"** (עמ' 6 ש- 29 לפרוט'); **"ש. אתה בטוח שאתה תפסת אותו? ת. כן"** (עמ' 8 ש- 15-16 לפרוט').

בחינת הנסיבות שהביאו לזיהוי הנאשם על ידי העד, בהתאם לפרמטרים המפורטים לעיל, מעלה כי מדובר בזיהוי מהימן ביותר:

א. תנאי הראות היו טובים, **"היה אור יום, 10:30 בבוקר. לא היה מעונן ולא גשום"** (עמ' 7 ש- 2 לפרוט').

ב. המרחק בין הנאשם לבין השומר אבו זידאן, היה מרחק קצר: **"הנאשם היה מולי מרחק 20 עד 25 מ"** (עמ' 6 ש- 16 לפרוט'); **"הוא היה פשוט מולי וזיהיתי אותו"** (עמ' 6 ש- 25 לפרוט').

ג. העד שמר על קשר עין עם הנאשם מעת שהבחין בזריקת האבן, ועד שהגיע מיד אחריו לבית בו הסתתר הנאשם, אליו נכנס כעבור כדקה (עמ' 6 ש- 18-19, עמ' 9 ש- 10-11 לפרוט').

ד. פרק זמן קצר ביותר חלף, בין ידיו האבן לכיוון השוטרים, ועד למעצר הנאשם על ידי השוטר אבו זידאן, לאחר מרדף (עמ' 6 ש- 20, עמ' 11 ש- 7-8 לפרוט', ת/1).

ה. מאפייני ביגוד הנאשם ופניו, כפי שפורטו בדו"ח הפעולה (נ/2), זהים לעולה מצילום הנאשם לאחר מעצרו (ת/4).

לנוכח האמור לעיל, ניתן לקבוע כי השוטר אבו זידאן יכול היה לזהות היטב את הנאשם, וכן כי לא קיים ספק סביר שטעה בזיהוי.

11. כפי שנהג בא כוח הנאשם במהלך עדותו של השוטר אוחיון, כך אף לאחר עדותו של השוטר אבו זידאן, הוגשו לבקשתו דו"ח הפעולה שכתב השוטר (נ/2) וכן דו"ח המעצר שערך (נ/3). גם במקרה זה, כאשר המסמכים האמורים הוגשו על ידי בא כוח הנאשם, ללא כל הסתייגות בדבריו לגבי האמור בהם (עמ' 11 ש- 13 לפרוט'), יש לתת משקל ראייתי משמעותי, לכל האמור במסמכים אלה.

האמור במסמך נ/2, עומד בקנה אחד ומחזק את עדות השוטר אבו זידאן בבית המשפט, לגבי כל מהלך האירוע, כמפורט בעדותו שלעיל, לרבות זיהוי מיידה האבנים כנאשם, ומעצרו על ידי השוטר.

השוטר יבדיב

12. עדותו הראשית של השוטר יבדיב, היתה רצופה אי דיוקים, העולים כדי סתירות, זאת אף לאחר שנאלץ לעיין פעמיים בהודעתו במשטרה (עמ' 13 ש- 6, 12). במהלך חקירתו הנגדית, המשיכו אי דיוקים אלה, כאשר העד לא שמר על גירסה אחת, קוהרנטית, בכל הנוגע לסוגיה העומדת בליבת המקרה הנדון: האם הבחין בנאשם מיידה אבן.

בניגוד לטענת הסנגור, כי העד העיד שלא הבחין בנאשם משליך אבן, ומכאן שלא היה מקום לקבל את הודעתו במסגרת חריג "הקפאת הזכירה שבעבר", אפנה להלן לגרסאות השוטר יבדיב לגבי סוגיה זו:

"היה בידו בקבוקי מים ואבן וכשהסתובבנו זיהיתי אותו מנסה לזרוק את הבקבוקים" (עמ' 13 ש- 7-8); "ראיתי את החשוד זורק את האבן ויידה לעבר השוטרים" (עמ' 13 ש- 12 לפרוט'); "הוא כבר הספיק לזרוק את האבן לפני שהסתובבתי. כבר ראיתי שהאבן באה מכיוונו" (עמ' 13 ש- 16 לפרוט'); "ש. הסכמנו שלא ראית אותו משליך את האבן. ת. כן" (עמ' 14 ש- 24-25 לפרוט'); "ראינו אותו זורק, נזרק אבן מכיוונו" (עמ' 15 ש- 3 לפרוט').

אין ספק, כי העד לא פסח על אפשרות תאורטית כלשהי, לגבי השאלה האם הבחין בנאשם מיידה אבן.

ואולם, במהלך חקירתו הנגדית, סיפק השוטר יבדיב הסבר לכך:

"אני יכול להגיד שבאותו יום כאשר כתבתי את הדו"חות הזיכרון שלי היה ממש בדקות האחרונות של האירוע. האירוע מהיום היה לפני חצי שנה בערך, יכול להיות שאני לא זוכר פרטים מסויימים. היום יכול להיות שאני לא זוכר אם האבן בידו, לא זוכר את הפרט הזה אבל בדו"ח רשום שכן היה בידו. אני מציין לבית המשפט שמה שרשמתי בדו"ח זה מה שהיה באירוע עצמו.

ש. אחרי כמה זמן רשמת את הדו"ח?

ת. בסביבות חצי שעה"

(עמ' 15, ש- 16-22 לפרו').

ובמקום נוסף העיד לגבי אותה סוגיה: "בתקופה הזאת יש המון אירועים ואני לא יכול לזכור את כל הפרטים הקטנים. בכל יום אני חווה ידוי אבנים ואני לא יכול לזכור כל אירוע פרט ופרט" (עמ' 14 ש- 7-8 לפרוט').

13. יש להתייחס לדברים שלעיל, בהתאם לסוג עבודת השוטר ואופיה, במיוחד לנוכח התקופה בה נעברה העבירה והתקופה הסוערת, עתירת אירועים דומים, בחודשים שלאחריה, ועד למתן העדות בבית המשפט. יפים לענין זה, דברי כב' השופט רובינשטיין, בנוגע לסוגיית הקפאת הזכירה שעבר, דברים שדומה כי נכתבו על נסיבות המקרה הנדון, ואין צורך להוסיף עליהם:

"בכל מקרה אין מנוס, במיוחד לגבי שוטרים הרושמים דו"חות באירועים פליליים, מייחוס משמעות לתיעוד המידי האוטנטי. אמנם, יש בעלי זיכרון טוב יותר, ובמיוחד הנוכחים באירועים פליליים "דרמטיים", שיעידו ביתר פירוט, אך אין מקום לוותר בקלות על כלל שאין מנוס הימנו בגדרי ההיגיון. בית המשפט המחוזי נדרש לע"פ 7955/10 ולאסמכתאות שבו, ואחזור על הדברים שציטט:

"מאחר שמדובר בדו"חות הנערכים על-ידי שוטרים כחלק מפעילותם השוטפת ואשר הם נדרשים להעיד עליהם בדרך כלל זמן רב לאחר עריכתם, הרי שעצם הצגת המסמך בפניהם, אין בה בדרך כלל כדי לרענן את זכרונם ועדותם מתמצית לאישור טיבו של המסמך ודרך עריכתו. לפיכך, עדותם נופלת, על-פי רוב, אל בין גדריו של כלל הקפאת הזכירה שבעבר. למעלה מן הצורך נוסיף, כי העותרים טוענים לפגיעה בזכויותיהם כנאשמים, ואולם נראה לכאורה שאין ממש בטענה זו. השוטרים שזומנו להעיד ושמשמכים שרכו הוגשו כמסמכים בתיק עומדים לחקירה נגדית. במסגרת חקירתם הנגדית, בידו של בית המשפט להתרשם מהם ובאפשרותם של הסניגורים לחקורם בכל ענין שהם סבורים כי יש לו חשיבות ונגיעה לעניינם של הנאשמים" (ע"פ 7955/10 חאלדי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), פסקה 16 לפסק דינו של השופט ג'ובראן; ראו גם בג"צ 3209/06 שורפי נ' בית המשפט המחוזי בתל אביב, (פורסם בנבו)).

(רע"פ 9298/11 אילון כהן נ' מדינת ישראל, (20.12.2011), פסקה ח').

בנסיבות אלה, ישום האמור לעיל לגבי עדותו של השוטר יבדייב, מביא לקבלת הודעתו במשטרה ת/2, ואימוץ האמור בה, זאת על פני עדותו בבית המשפט.

14. בהתאם להודעת השוטר יבדייב, בצוותא עם השוטר אבו זידאן בתצפית, זיהה אדם שפרטי לבושו זהים לצילום הנאשם לאחר מעצרו (ת/4), מחזיק ביד אחת שני בקבוקים וביד השניה באבן. כדבריו, "ראיתי את החשוד זורק את האבן מידו אל עבר השוטרים" (ת/2 ש- 12-13). בהמשך, החל מרדף של השוטרים יבדייב ואבו זידאן אחר החשוד, לעבר בית ליד גן חוטה, השוטר יבדייב שמר על קשר עין רציף לאורך המרדף, וזיהה, עם השוטר אבו זידאן, את החשוד שיידה את האבן, הם ביצעו מעצר והובילו את החשוד לכיוון התחנה. מדובר בזיהוי שנעשה בתנאי תאורה טובים, וממרחק קצר של כ-20 מטרים (ת/4, עמ' 2, ש-4, 13). עדות זו עולה בקנה אחד עם עדות השוטר אבו זידאן, תומכת בה ומחזקת את האמור בה.

ראיות ההגנה

15. .. הנאשם בעדותו, ביקש להרחיק את עצמו, ככל הניתן, מהאירוע: ראשית, בטענה כי כלל לא יידה אבן. הנאשם לא הסתפק בכך, וניסה לערער על עצם דבר מעצרו על ידי השוטרים אבו זידאן ויבדייב, באופן

שיתכן שכל עדותם מתייחסת לחשוד אחר (עמ' 20 ש- 4-2 לפרוט'). גירסה זו, נתקלת במספר ראיות המפריכות אותה, מצביעות על חוסר מהימנות הנאשם, ומביאה כך לחיזוק נוסף של ראיות המאשימה:

..... א. צילום הנאשם, מובל על ידי שוטרים שעצרו אותו, אשר הוצג על ידי בא כוח הנאשם

..... לשוטר אבו זידאן, תיעד שוטר זה כאחד השוטרים שעצרו את הנאשם.

ב. דו"ח הפעולה שכתב השוטר אבו זידאן ביום האירוע (נ/2), מציין מפורשות את פרטיו המלאים של הנאשם. לא ברור כיצד יתכן שפרטים מלאים אלה "הועברו" על ידי שוטר אחר לשוטר אבו זידאן, אשר רשם אותם במקום את פרטי העצור שאכן עצר.

ג. הנאשם נחקר באזהרה בגין אירוע זה (ת/3), על ידי אותו שוטר אשר גבה את הודעת השוטר יבדייב, ואף צילם את הנאשם (ת/4). חוליות אלה קושרות את הנאשם הנדון לאירוע המיוחס לו, בהתאם לעדויות השוטרים יבדייב ואבו זידאן.

ד. הנאשם ביקש להצביע על כך שמסלול בריחתו היה שונה מתיאור השוטר אבו זידאן, כך שלמעשה כלל לא עמד במקום ממנו טען השוטר, שיידה את האבן. בעוד השוטר אבו זידאן סימן את מסלול המנוסה בעט אדום (ת/1), כמסלול קצר, הנאשם סימן בעט ירוק מסלול המתחיל מעברה השני של התצפית, ועובר מצידה הימני, אל עבר מקום תפיסתו (עמ' 17 ש- 21 לפרוט'). עד ההגנה, מוחמד חאלף, אשר לפי עדותו היה לצד הנאשם

לאורך האירוע כולו, סימן בעט כחול מסלול מנוסה העובר מצידה השמאלי של התצפית

(עמ' 22 ש- 17 לפרוט'). יודגש כי מעבר זה של התצפית שורטטו מדרגות, אשר לא

נמצאות בצידה הימני.

ה. הנאשם הדגיש בעדותו, בניגוד לעדויות השוטרים שנמלט לתוך חדר בית בו נתפס, כי הוא נעצר בחצר ולא בתוך חדר, ואף הסביר כי לא היה נכנס לבית שאינו מכיר (עמ' 17

ש- 21-22, עמ' 20 ש- 3 לפרוט'). לעומתו, עד ההגנה מוחמד חאלף, העיד באופן חד משמעי, כי נכנסו לחדר סגור (עמ' 21 ש- 25, 29, עמ' 22 ש- 13, 18, 19, 24, 30 לפרוט').

עד ההגנה תיאר חדר, שדלתו פתוחה, אליו נכנסו, ושם נעצרו על ידי השוטרים. אף

לשאלת בית המשפט, הבהיר כי "**זה חדר עם ארבעה קירות**" (עמ' 23 ש- 4 לפרוט').

סוף דבר

לנוכח עדויות השוטרים, המחזקות זו את זו, וכן הסתירות המהותיות בגירסת הנאשם המחזקות אף הן את ראיות המאשימה, אני מוצא את הנאשם אשם, ומרשיע אותו בעבירות נסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות והתפרעות.

ניתנה והודעה היום יא' כסלו תשע"ה, 03/12/2014 במעמד הנוכחים.

איתן קורנהאוזר , שופט